

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

navrhovatelky:

P. B.

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Davidem Záhumenským
sídlem tříd Kpt. Jaroše 1922, Brno

proti

odpůrci:

Středočeský kraj

sídlem Zborovská 11, Praha 5

zastoupený advokátem doc. JUDr. Janem Brodcem, LL.M.,

Ph.D.

sídlem Rubešova 162/8, Praha 2

o **návrhu na zrušení části opatření obecné povahy** – 3. aktualizace Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, vydané usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2023, č. 035-26/2023/ZK,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Zastupitelstvo odpůrce vydalo v záhlaví označeným usnesením 3. aktualizaci Zásad územního rozvoje (dále „ZÚR“) Středočeského kraje, která nabyla účinnosti dne 9. 11. 2023 (dále jen „napadené OOP“).
2. Navrhovatelka se jakožto vlastnice pozemků parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE, všechny v katastrálním území X (dále jen „dotčené pozemky“) návrhem podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení části napadeného OOP, a to v textové i grafické části v rozsahu, ve kterém je na dotčených pozemcích vymezen nadregionální biokoridor NRBK.57 (dále jen „biokoridor“ nebo „K 57“). Navrhovatelka uvedla, že před vydáním napadeného OOP byly její pozemky dotčeny biokoridorem pouze částečně, nyní jsou biokoridorem dotčeny téměř v celém rozsahu. Navrhovatelka to považuje za velmi vážné omezení svého vlastnického práva, jelikož došlo ke snížení reálné hodnoty dotčených pozemků a je znemožněno jejich plné využití jako půdy k zemědělským účelům nebo například k umístění fotovoltaiky; za současného zvyšování daní z nemovitostí bude vlastnictví dotčených pozemků spíše ztrátové. Současně je vyloučeno, aby se pozemky staly zastavitelnou plochou, byť nyní navazují na zastavěné území města Roztoky.
3. Navrhovatelka připustila, že nemůže u soudu napadat nepřiměřenost zvoleného řešení, neboť se v průběhu pořizování napadeného OOP nebránila námitkami, proto napadené OOP rozporuje zejména ve čtvrtém kroku algoritmu přezkumu z důvodu chybějícího odůvodnění. Podle navrhovatelky se jedná o totožnou situaci, ve které rozhodoval zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 5. 2023, č. j. 55 A 128/2022-128.
4. Podle navrhovatelky nelze z napadeného OOP vyčíst vůbec nic o tom, proč došlo k vedení biokoridoru právě tak, jak byl vymezen, tedy výhradně přes dotčené pozemky. Navrhovatelka vložila do textu návrhu sken části odůvodnění napadeného OOP, který se vztahuje k biokoridoru K 57, přičemž uvedla, že takové odůvodnění nelze akceptovat. Odpůrce podle navrhovatelky nevysvětlil, proč nebylo možné ponechat na dotčených pozemcích stávající využití, a tím zatížil napadené OOP vadou nepřezkoumatelnosti [k tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89 a ze dne 20. 12. 2012, č. j. 8 Ao 9/2011-64]. Z odůvodnění napadeného OOP je podle navrhovatelky patrné, že byly zvažovány dvě trasy, přičemž druhé řešení nebylo zvoleno, protože je méně vhodné, avšak odůvodnění napadeného OOP neuvádí, proč bylo druhé řešení méně vhodné. Takové odůvodnění považuje navrhovatelka za rozporné s požadavky, které na odůvodnění klade konstantní judikatura.
5. Navrhovatelka dále citovala závěry rozsudku ze dne 12. 5. 2023, č. j. 3 As 368/2021-113, v němž se NSS zabýval korelací mezi aktivitou, resp. pasivitou vlastníka nemovitosti dotčené změnou OOP, přičemž dospěl k závěru, že i v případě úplné pasivity vlastníka nemůže absentovat odůvodnění přijaté změny. Navrhovatelka má za to, že se tyto závěry vztahují i na její případ. Byť je vymezení územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“) odůvodněno veřejným zájmem, je nutné, aby napadené OOP vysvětlilo, proč bylo nezbytné zasáhnout dotčené pozemky (k tomu citovala závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 59 A 26/2022-53).

6. Navrhovatelka dále uvedla, že i v podkladu, na který napadené OOP odkazuje („*NRBC 2001 Údolí Vltavy – revize vymezení nadregionálního biocentra*“) je uvedeno, že v lokalitě poblíž města Roztoky byl identifikován problém – přerušení biokoridoru výstavbou. Podklad ovšem nevysvětluje, proč je nezbytně nutné vést biokoridor přes dotčené pozemky. Navrhovatelka vložila do návrhu alternativní vedení biokoridoru a tázala se, proč ho není možné vést takto navrženým způsobem. Navrhovatelce také není zřejmé, proč byla zvolena taková šířka biokoridoru, pokud nezbytná (obvyklá) šířka nadregionálního biokoridoru činí 40 až 50 m a 15 m u lokálního biokoridoru. Biokoridor vymezený na dotčených pozemcích je široký i přes 500 m. Navrhovatelce dále není zřejmé, proč nebylo možné vést biokoridor tak, aby se vyhnul alespoň pozemku parc. č. XC.
7. Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že napadené OOP tak, jak bylo odůvodněno, ob stojí, a to s ohledem na skutečnost, že navrhovatelka nepodala řádně a včas proti napadenému OOP žádné námítky, ač tak učinit mohla. Odpůrce uvedl, že nepodání námitek má dle judikatury významné důsledky pro následnou možnost domáhat se přezkumu a zrušení opatření obecné povahy. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54, a navazující judikaturu. Pokud navrhovatelka nepodala řádně proti napadenému OOP námítky, nemohl na ně v odůvodnění napadeného OOP reagovat. Z judikatury vyplývá, že OOP lze zrušit prakticky jen v situaci, kdy odůvodnění zcela chybí. Odpůrce má za to, že odůvodnění napadeného OOP ob stojí bez dalšího. V bezprostřední souvislosti s pořizováním napadeného OOP zadalo Ministerstvo životního prostředí zpracování revize vymezení nadregionálního biokoridoru údolí Vltavy, které vypracovala společnost GeoVision s.r.o. Cílem revize byla identifikace problémů na úrovni koncepce vymezení ÚSES. Odpůrce dále uvedl, že prostřednictvím ZÚR nedochází k přímé regulaci konkrétních pozemků, součástí ZÚR není ani nemůže být zákaz stávajícího využití pozemků. Odpůrce také navrhovatelce oponoval, že ZÚR stanovují podmínky oproti územním plánům obecněji, a proto nemohou odpovídat svou podrobností úpravě územních plánů. ZÚR tak neřeší jednotlivé pozemky, ale pouze plochy a koridory v měřítku 1:100 000; ke zpřesnění dochází až na úrovni územního plánu. ZÚR vymezují koridory pro ÚSES nadregionální a regionální úrovně v proměnlivé šíři. Širší vymezení biokoridoru je v ZÚR výhodnější pro konkrétní řešení jeho trasování v detailu územního plánu, ve kterém může být na základě místních podmínek při zachování jeho funkčnosti a souhlasu dotčených orgánů zúžen. Tento závěr potvrdil i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 3. 2. 2023, č. j. 55 A 92/2022-55. K námitce porušení zásady kontinuity odpůrce uvedl, že je většina pozemků navrhovatelky pokryta zelení. Navrhovatelkou tvrzená aktivita v podobě pronájmu pozemků za účelem zemědělského využití v rozsahu cca 1/3 se tedy zdá nepravděpodobná. Odpůrce nerozumí ani tomu, k jakému zásadnímu omezení využití dotčených pozemků došlo, neboť mohou být i nadále využívány jako zemědělská plocha. Ohledně úvah o možném zařazení pozemků do zastavitelných ploch, odpůrce uvedl, že jsou v rozporu se zákonem č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, a v rozporu s Politikou územního rozvoje.
8. Navrhovatelka v replice k vyjádření odpůrce uvedla, že obecně má pasivita vlastníka dopad na přezkum OOP takový, že se nezkoumá přiměřenost přijatého řešení, avšak odkázala na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35, ve kterém NSS konstatoval, že „[v]ýjimku představují případy, kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli zcela zjevný již v době přípravy územního plánu a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blízký se vyvlastnění dotčených nemovitostí.“ Podle navrhovatelky, i kdyby se nejednalo o zásah blízký se vyvlastnění, muselo být odpůrci stejně zřejmé, že je vlastnické právo navrhovatelky

umístěním biokoridoru na jejích pozemcích zásadním způsobem dotčeno, a měl tak povinnost přijaté řešení přezkoumatelným způsobem popsat a vysvětlit. Odpůrce sice odkazuje na podklad, který zmiňovala v návrhu již navrhovatelka, ovšem neodkazuje na konkrétní důvody obsažené v tomto materiálu, které by vyvracely navrhovatelčiny námitky, že trasa biokoridoru mohla vést dále od města Roztoky, mimo navrhovatelčiny pozemky. Odpůrcova obrana spočívající v tom, že v napadeném OOP není obsaženo konkrétní řešení, je v rozporu se skutečností, že mapová aplikace Středočeského kraje polohu vymezeného biokoridoru dle napadeného OOP umísťuje zcela jednoznačně na pozemky navrhovatelky a z toho vychází i územní plán obce Roztoky. Dále navrhovatelka poukázala na rozsudek ze dne 22. 11. 2022, č. j. 59 A 26/2022-53, ve kterém se zdejší soud zabýval zákonností vymezení prvku ÚSES v územním plánu.

Legitimace navrhovatelky a splnění procesních podmínek

9. Soud ověřil, že návrh byl podán včas ve lhůtě 1 roku ode dne nabytí účinnosti napadeného OOP v souladu s § 101b odst. 1 s. ř. s. a obsahuje veškeré požadované náležitosti podle § 101b odst. 2 s. ř. s.
10. Aktivně procesně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je podle § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se zakládá tvrzením o dotčení na jeho právech. Mezi účastníky řízení je nesporné (a soud si též ověřil nahlédnutím do katastru nemovitostí), že navrhovatelka vlastní nemovitosti v území regulovaném napadenou částí OOP, a její vlastnické právo tak může být napadenou regulací dotčeno. Soud má tudíž za to, že navrhovatelka předložila dostatečné tvrzení o možném dotčení své právní sféry, a je proto aktivně legitimována k podání návrhu na zrušení části napadeného OOP.
11. Soud proto přistoupil k věcnému posouzení návrhu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
12. O návrhu soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť se účastníci k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřili, a proto měl soud za to, že dali souhlas s rozhodnutím bez jednání. Dokazování soud neprováděl. K důkazním návrhům soud poznamenává, že neprovedl dokazování napadeným OOP, neboť se jedná o součást předloženého spisového materiálu, ze kterého soud bez dalšího vychází.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci:
14. V grafické části výroku napadeného OOP – výkres A.2 plochy a koridory, včetně ÚSES (B) je přes pozemky navrhovatelky veden nadregionální biokoridor NK57 (soud zdůraznil umístění pozemků navrhovatelky červenou šipkou)

15. Na str. 23 textové části odůvodnění napadeného OOP je v souvislosti s ÚSES vymezen úkol, že v rámci aktualizace ZÚR bude nutné doplnit chybějící či nevyhovující součásti ÚSES s využitím Studie ÚSES Středočeského kraje a Aktualizace nadregionálního ÚSES (AOPK). V rámci aktualizace ZÚR bude nutné provést a s příslušnými dotčenými orgány projednat revizi ÚSES s důslednou koordinací vymezení biocenter a biokoridorů na nadregionální i regionální úrovni. Splnění požadavků a podmínek bylo vyhodnoceno jako splněné, a to s odůvodněním, že „[n]a základě prověření projektant 3A ZÚR SK konstatuje neaktuálnost Studie ÚSES Středočeského kraje po věcné i metodické stránce. Nadregionální biocentra byla do 3. aktualizace ZÚR SK převzata z Aktualizace nadregionálního ÚSES (AOPK). Další úpravy vybraných segmentů nadregionálního a regionálního ÚSES byly provedeny v rámci úpravy pro veřejné projednání na podkladě požadavků uplatněných v rámci stanoviska MŽP, připomínek obcí, veřejnosti a vlastních zjištění projektanta.“
16. Na str. 38 odůvodnění textové části je uveden pokyn pro zpracování od Ministerstva životního prostředí, na jehož základě byl pořizovatel (odpůrce) povinen v rámci ÚSES respektovat podrobnosti ZÚR a měl provést změnu grafického ztvárnění, kde je nesprávně vyznačen rozsah navrhovaných částí ÚSES tak, že je do nich zahrnut i stávající stav platných ZÚR, případně měl věc odůvodnit. Zároveň měla být prověřena funkčnost a trasování ÚSES, u kterých z došlých připomínek jednoznačně vyplynulo, že prochází přímo zastavěným územím obcí a neplní tedy svou funkci. Mj. byl mezi těmito prvky uveden biokoridor - NK 57 Kralupy nad Vltavou, NC 2001 Husinec. Ve vyhodnocení pokynu je uvedeno, že byly provedeny úpravy v textové i výkresové části s výjimkou NK32.
17. Na str. 242-243 textové části odůvodnění napadeného OOP v odst. 9.D.4. Plochy a koridory ÚSES jsou v části Obecné zásady provedených změn v ÚSES uvedeny odkazy na řadu podkladů, na jejichž základě byly provedeny změny ve vymezení plocha koridorů ÚSES, zároveň je zde uveden i odkaz na „Metodický podklad pro zpracování plánů územního systému ekologické stability v rámci PO4 OPŽP 2014-2020 (aktivity 4.1.1. a 4.3.2)“ (MŽP, 2017) (dále jen „metodika ÚSES“), přičemž se zde uvádí, že bylo snahou v maximální možné míře zohlednit principy pro vymezování ÚSES dané uvedenou metodikou u těch ploch a koridorů ÚSES, které se dostávaly do kolizí se zastavěnými územími či zastavitelnými

plochami, vykazovaly nepřesnosti ve způsobu grafického vyjádření, nereflektovaly aktuální stav v území, neměly návaznost na území sousedních krajů, nedosahovaly potřebných prostorových parametrů či docházelo k nevhodnému propojování biocenter s biokoridory. Primárně byly řešeny ty obtíže, kdy nepřesné vymezení ÚSES významně omezovalo využívání území. Napadené OOP místy také rozšiřuje některé koridory pro ÚSES, pakliže byly vymezeny v nedostatečných šířkách. Dále se zde uvádí, že možnosti řešení tzv. biotických bariér, kdy je ÚSES nepřesně vymezen vůči hydrickým či trofickým charakteristikám území, jsou v měřítku zpracování ZÚR pouze omezené a jsou primárně odkázány na odborné podklady typu Plány a studie ÚSES. V případě, že takovýto odborný podklad není k dispozici a ÚSES se nachází ve volné krajině mimo zástavbu a současně významně neomezuje využívání území, jsou příslušné plochy a koridory ponechány beze změny. Popřípadě byly revidovány pouze zcela zjevné nepřesnosti ve způsobu grafického vyjádření ÚSES. V některých případech, kdy není zřejmé, má-li být propojení mezi biocentry zajištěno hygrolilním či mezofilním způsobem, ZÚR rozšiřují plochy a koridory ÚSES na oba typy stanovišť. S ohledem na měřítko ZÚR bylo vymezení segmentů ÚSES nadregionální i regionální úrovně přiměřeným způsobem generalizováno s cílem vytvořit dostatečný prostor pro jejich následné upřesnění v rámci územně plánovací dokumentace obcí, zejména na základě přírodních charakteristik předmětných ploch při zohlednění ostatních vlastností a funkcí dotčeného území. Dále je uvedeno, že revize biocentra NC 2001 vyvolalo další změny v nadregionálním ÚSES, které jsou popsány v následující části odůvodnění napadeného OOP.

18. Na straně 245 odůvodnění textové části napadeného OOP je uveden následující popis změn v nadregionálním biokoridoru označeným K 57 (označení K 57 odpovídá označení NK 57 – pozn. soudu): „*Teplomilný biokoridor byl v úseku mezi biocentry NC 2001 a RC 1864 vymezen ve zcela nové trase dle podkladu 'NRBC 2001 Údolí Vltavy – revize vymezení nadregionálního biocentra'* (Geovision s.r.o., 2020). Biokoridor byl vymístěn mimo zastavěné území města Kralupy nad Vltavou. V daném úseku bylo upřednostněno řešení dle uvedeného dokumentu oproti původnímu návrhu dle Plánu ÚSES ORP Kralupy nad Vltavou, toto řešení bylo vyhodnoceno jako méně vhodné. Biokoridor byl následně prodloužen až do nadregionálního biocentra NC 2001, aby byl zajištěn minimální prostorový parametr pro max. délku biokoridoru 8 km, bylo nově vymezeno regionální biocentrum RC 539414 Libčický háj. Na zbytku trasy byl biokoridor upraven z důvodu minimalizace zásahů do zastavěných území nebo pokud jeho vymezení vykazovalo nepřesnosti vůči aktuálnímu stavu v území. Kvůli nedostatečné šíři byl biokoridor také rozšířen. Úsekově bylo nezbytné trasu biokoridoru vymístit mimo hygrolilní stanoviště, kam byl nepřesně vymezen, především u sídla Chržín a potom v úseku mezi biocentry RC 1488 a RC 1489. Byla upřesněna regionální biocentra RC 1489, RC 1863 a RC 1485, která jsou do biokoridoru vložena. V případě biocentra RC 1485 bylo nezbytné provést zvětšení o hygrolilní polohy v nivě Vltavy, neboť na toto biocentrum jsou napojené také hygrolilní biokoridory.“
19. K vedení nadregionálního biokoridoru NK 57 přes dotčené pozemky nebyly v průběhu pořizování napadeného OOP uplatněny žádné námitky (srov. Přílohu č. 4 Rozhodnutí o námitkách podaných k návrhu 3 aktualizace Zásad územního rozvoje Středočeského kraje).
20. Ve výroku 321 textové části napadeného OOP (str. 127) byl aktualizován popis výroku G. Veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření následujícím textem: „*Tato kapitola obsahuje vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření, staveb a opatření*

k zajišťování obrany a bezpečnosti státu a vymezených asanačních území, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit.“ (po věcné stránce aktualizace ZÚR nepřináší nově možnost vyvlastnění, pouze upravuje formulaci textu, možnost vyvlastnění byla stanovena již přijetím ZÚR Středočeského kraje v původním znění – *pozn. soudu*)

21. Výrokem 343 písm. o) řádek NK 57 textové části napadeného OOP byla doplněna tabulka v článku 237 ZÚR oddíl „Nadregionální biokoridory“ tak, že ve sloupci ORP se doplňuje Černošice a ve sloupci dotčená obec se doplňují obce Libčice nad Vltavou, Roztoky, Trusko a Únětice.

Posouzení návrhu soudem

Obecná východiska

22. Soud je povinen se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídit zásadou zdrženlivosti a ke zrušení takového opatření by měl přistoupit jen, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řešení a opatření jako celku (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013-36). Soud by tedy měl vystupovat pouze jako garant zákonnosti, který má zkoumat porušování předpisů a nemá mít zájem na zasahování do aktivní tvorby územně plánovací dokumentace, v tomto případě tedy tvorby ZÚR, resp. jejich aktualizace. Soud je tedy strážcem či pasivním korektorem procedury vedoucí k územní regulaci, nikoli jejím aktivním tvůrcem. Aktivním tvůrcem je v tomto případě naopak právě zastupitelstvo kraje, jakožto orgán politické reprezentace vzniklý na základě svobodné volby občanů ve volbách a postupující v rámci práva na samosprávu. V rámci politické procedury v podobě schvalování ZÚR je vůle politické jednotky omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Je přitom potřeba přihlídnout i k tomu, že regulace území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací, a proto musí být povznesena nad momentální či dokonce okamžité potřeby. Úlohou soudu v tomto typu řízení tedy není dotváření ZÚR na základě návrhu, nýbrž obrana jednotlivce před excesy v procesu územního plánování a nedodržením zákonných mantinelů při jeho vytváření. (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).

Napadené OOP není nepřezkoumatelné a neporušuje zásadu kontinuity

23. Navrhovatelka namítala nedostatečné odůvodnění vymezení biokoridoru přes její pozemky. Podle navrhovatelky nelze z odůvodnění napadeného OOP zjistit, proč je biokoridor veden přes její pozemky, proč nebylo možné na pozemcích navrhovatelky ponechat stávající využití, proč bylo druhé řešení trasy biokoridoru méně vhodné, proč nebylo možné vyhnout se alespoň pozemku p. č. XC. Navrhovatelka má za to, že nedostatky odůvodnění se rovnají situaci, kdy by odůvodnění absentovalo zcela.
24. Podle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění.
25. Podle § 174 odst. 1 správního řádu pro řízení podle této části platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé.
26. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Z judikatury NSS vyplývá, že i v odůvodnění OOP je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení při výkladu právních předpisů (srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136).
28. Pro vymezení určité plochy jako biokoridoru je zásadní vědět, z jakého důvodu se taková plocha vůbec vymezuje. Odpověď z hlediska určení základních cílů přináší již právní předpis: systém ekologické stability by měl zajišťovat uchování a reprodukci přírodního bohatství, příznivé působení na okolní méně stabilní části krajiny a vytvořit základ pro mnohostranné využívání krajiny – srov. § 4 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Je tvořen biocentry, tj. biotopy umožňujícími trvalou existenci přirozených či přírodě blízkých ekosystémů, a právě biokoridory, jež slouží k migraci organismů mezi biocentry. Díky tomu vzniká z oddělených biocenter síť – tedy územní systém ekologické stability jako vzájemně propojený soubor přirozených a přírodě blízkých ekosystémů [viz § 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí České republiky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny a § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]. ZÚR uvedené cíle přitom i výslovně citují a odůvodňují tak účel vymezení prvků ÚSES. Důvody konkrétního trasování pak musí být zřejmé z přijatého OOP (musí reagovat na individuální situaci regulovaného území), přičemž i s ohledem na charakter vymezené plochy (biokoridor) mohou být některé důvody vedení trasy zřejmé a není třeba je výslovně zdůrazňovat. Bylo by například nelogické vymezovat jednotlivé prvky ÚSES zcela odděleně od sebe [dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny se jedná o **vzájemně propojený soubor** přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů], nebo v ploše, na které by bylo prakticky vyloučeno naplnění cíle této plochy (např. vymezit biocentrum v centru hustě osídleného města v místě se silně industrializovanou infrastrukturou apod.).
29. Napadené OOP odkazuje ohledně zvolené trasy biokoridoru na konkrétní podklady, konkrétní hodnocení z těchto podkladů necituje. Odůvodnění vymezení změny trasy biokoridoru je tak ve svém důsledku poměrně stručné, ovšem důvody přijaté změny jsou z něho patrné a podle názoru soudu jsou racionální, vycházejí z cílů definovaných právní úpravou a mají potenciál naplnit svůj účel; v důsledku prověřování funkčnosti dříve

přijatých řešení se totiž zjistilo, že některé části ÚSES nebyly v minulosti správně vymezeny (některé prvky ÚSES vedly přímo zastavěným územím obcí, nebo na sebe nenavazují), a proto muselo dojít ke změně takového vymezení, aby mohly být vytvořeny podmínky pro ÚSES funkční v budoucnu. Je přitom nezbytné navrhovat jednotlivé části ÚSES tak, aby bylo pravděpodobné, že naplní svůj účel a budou funkční. ÚSES představuje vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Pokud by tedy dílčí prvky ÚSES byly vymezeny na ploše, u které je zřejmé, že svým charakterem popírá způsob funkčního využití jako prvku ÚSES, nebo že na sebe tyto prvky nenavazují, nemohly by být nikdy naplněny definiční znaky ÚSES jakožto vzájemně propojeného souboru ekosystémů. Navrhovatelka přitom nepředestřela žádné argumenty, kterými by zpochybnila základní důvody pro vedení trasy biokoridoru, spíše vyjádřila nesouhlas s vedením biokoridoru přes její pozemky. Ačkoliv je odůvodnění vymezení změny trasy biokoridoru v napadeném OOP poměrně stručné, má soud za to, že jako celek ještě stojí, neboť je z něho patrný účel a důvody přijaté úpravy, které nebyly zpochybněny.

30. Účelem územního plánování není pouze teoretické a formální rozčlenění území do určitých celků a ploch; naopak z cílů a úkolů územního plánování tak, jak jsou obsáhle vymezeny v § 18 a 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vyplývá, že musí mít reálný dopad do území, aby mohlo docházet k rozvoji daného území, přičemž při vytváření územně plánovací dokumentace se musí pořizovatelé snažit vyvažovat soukromé a veřejné zájmy. Ochrana systému ekologické stability je povinností všech vlastníků a uživatelů pozemků tvořících jeho základ a jeho vytváření je ve veřejném zájmu, na kterém se podílejí vlastníci pozemků, obce i stát (srov. § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Pokud tedy odpůrce na základě analýz a prověřování funkčnosti dříve přijatých řešení, zjistil, že stávající vymezení prvků ÚSES nenaplní svou funkci (v částech), bylo jeho povinností, aby připravil aktualizaci územně plánovací dokumentace, která napraví závadný stav. Zároveň je třeba při hodnocení míry podrobnosti odůvodnění zohlednit plochu území, kterou ZÚR regulují; v tomto kontextu je zpravidla vyloučeno, aby byly v ZÚR uvedeny podrobnosti odůvodnění s důrazem na jednotlivé pozemkové parcely. Je zcela dostačující, pokud ZÚR ve svém odůvodnění nastíní základní argumenty, důvody či příčiny přijatého řešení a v podrobnostech odkáže na podklady, ze kterých vychází konkrétní přijatá úprava. Je v podstatě nemyslitelné, aby dílčí závěry jednotlivých podkladů, které zpravidla čítají desítky, ne-li stovky stran, byly do textu ZÚR kopírovány. Pro podrobnější odůvodnění vymezení biokoridoru na jednotlivých pozemcích bude zpravidla prostor při vypořádání konkrétních uplatněných námitek. V rozhodnutí o námitkách již musí pořizovatel ZÚR reagovat dostatečně individualizovanou a podrobnou argumentací, a naopak již nebude zpravidla postačovat obecné vymezení základních důvodů.
31. Jelikož navrhovatelka neuplatnila v průběhu pořizování napadeného OOP žádné námitky, není vadou OOP, že se výslovně nezabývá pozemky navrhovatelky a výslovně nevyhodnocuje možné varianty řešení (varianty řešení jsou zpracovány v podkladu ZÚR). Pouze tehdy, pokud by navrhovatelka uplatnila námitky, ve kterých by poukázala na možné varianty řešení, musel by odpůrce v odůvodnění uvést, proč zvolil právě vybranou variantu a ne jinou (navrhovatelkou předestřenou). Jelikož navrhovatelka poprvé až v návrhu na zrušení napadeného OOP předložila možné variantní řešení, soud konstatuje, že se nemůže jako první zabývat zhodnocením vhodnosti takové varianty, neboť by tím nahrazoval činnost správních orgánů a porušil by tak zásadu subsidiarity soudního přezkumu; zároveň

nemůže být k tíži odpůrce, že se právě touto variantou řešení v napadeném OOP výslovně nezabýval, neboť navrhovatelka odpůrce s touto variantou dříve neseznámila.

32. Zcela totožné závěry platí pro absenci odůvodnění, proč nebylo možné ze záměru vyjmout alespoň pozemek p. č. XC. Navrhovatelka neuplatnila v průběhu pořizování napadeného OOP žádné námitky, ve kterých by se domáhala vyjmutí pozemku p. č. XC z dotčené regulace. Odpůrce se tedy nemusel výslovně zabývat možným odůvodněním vedení trasy biokoridoru přes tento pozemek, resp. uvádět důvody, pro které nemůže vést biokoridor jinou trasou. Navíc odpůrce v napadeném OOP odkazuje na podklady, které varianty trasy biokoridoru zpracovávají. Pokud byla konkrétní varianta trasy biokoridoru v tomto podkladu vyhodnocena jako vhodnější, je tím implicitně odpovězeno na otázku, proč nebyl pozemek p. č. XC vynechán – je vhodnější než pozemky dotčené alternativní trasou biokoridoru. Pro pozemek p. č. XC přitom neplatí, že by byl zjevně nevhodný pro trasu biokoridoru, nebylo tak nutné zvlášť odůvodnit, proč přes něj biokoridor vede. Jedná se sice o pozemek přiléhající k zastavěné části obce, avšak jde o pozemek částečně zemědělsky využívaný a částečně zarostlý náletem, není tak vyloučeno, že budoucím zpřesněním trasy povede biokoridor toliko v úseku zarostlém náletem. A i kdyby vedl biokoridor přes nyní zemědělsky využívanou část pozemku, nejedná se o plochu zjevně nezpůsobilou a nevhodnou pro vedení biokoridoru, neboť jde o plochu s ekosystémem blízkým přírodě [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny], proto nebylo nezbytné v napadeném OOP zvlášť odůvodňovat dotčení tohoto pozemku trasou biokoridoru, ale jsou dostatečné argumenty pro vymezení trasy biokoridoru.
33. Napadené OOP zároveň poukazovalo na to, že v minulosti nebyly některé základní zásady pro vymezování prvků ÚSES respektovány (nebo naplněny) – některé prvky ÚSES byly vymezeny například v zastavěném území, nebo na sebe nedostatečně navazovaly, a nemohly tak vytvořit funkční soubor(celek). Odpůrce tak, byť obecně ale srozumitelně, vymezil vady, jejichž odstranění napadené OOP sleduje (zajistit funkčnost prvků ÚSES). Odpůrce v napadeném OOP odkázal na podklady, které podrobně analyzují a vyhodnocují stávající situaci ÚSES (identifikují dílčí problémy) a přinášejí konkrétní návrhy řešení, které by mělo zjištěné nedostatky napravit. Navrhovatelka mohla s těmito argumenty polemizovat prostřednictvím námitek, na které by následně musel odpůrce v rozhodnutí o námitkách reagovat. Navrhovatelka nemůže úspěšně namítat obecnost odůvodnění napadeného OOP v rozsahu, který překračuje požadavky na míru odůvodnění ZÚR, pokud tuto obecnost nevytkla již v průběhu pořizování OOP a neseznámila tak odpůrce s důvody, pro které má přijatou úpravu za nevyhovující či nedostatečně odůvodněnou.
34. Zároveň soud poukazuje na to, že v situaci, kdy ZÚR stanovují určité postupy s odkazem na metodiku ÚSES, stává se metodika ÚSES závaznou (součástí ZÚR). To má následně dopad na tvorbu územních plánů; obce budou vázány nejen ZÚR, ale právě i odkazovanou metodikou ÚSES (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 59 A 26/2022-53). Za této situace není třeba, aby ZÚR výslovně kopírovaly postupy vymezování ÚSES podle metodiky ÚSES, tyto postupy se budou bez dalšího aplikovat.
35. Navrhovatelka dále namítala, že odpůrce vymezením biokoridoru přes dotčené pozemky porušil zásadu kontinuity územně plánovací dokumentace, neboť na dotčených pozemcích nedošlo k žádné změně okolností, která by odůvodnila změnu návrhu.
36. Soud poukazuje na to, že zásada kontinuity není porušena tehdy, pokud nastane podstatná změna okolností, která přijaté změny odůvodňuje, anebo pokud se ukáže neaktuálnost

předchozí územně plánovací dokumentace. Z výše uvedeného vypořádání návrhového bodu přitom jasně vyplývá, že napadené OOP nereagovalo v případě vymezení trasy biokoridoru na podstatnou změnu okolností, ale na to, že se ukázala předchozí úprava ZÚR neaktuální (nepřílehavá, vadná). Odpůrce přijetím napadeného OOP, kterým na dotčených pozemcích vymezil trasu biokoridoru neporušil zásadu kontinuity, neboť umístěním této části biokoridoru napravil předchozí nesprávně vymezené prvky ÚSES.

37. Navrhovatelka také rozporovala vymezenou šíři biokoridoru. Ovšem platí, že „[š]íře plochy či koridoru v územně plánovacích nástrojích by měla být kompromisem mezi požadavky přesného vymezení, který minimalizuje počet osob potenciálně dotčených na právech, a požadavkem ponechání dostatečného prostoru, která v nižších stupních územně plánovacích nástrojů **umožňuje variantní řešení a upřesnění daného záměru**“ (srov. VIII. právní větu rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, č. 2698/2012 Sb. NSS; důraz přidán). Šíře biokoridoru tak, jak byla vymezena v napadeném OOP tedy nevymezuje přesnou šíři budoucího biokoridoru, ale představuje pouze mantinely, v jejichž rámci musí být následně v územním plánu biokoridor umístěn. Vymezená šíře biokoridoru v napadeném OOP tak jen předurčuje prostor, v jehož mezích může být následně zvoleno konkrétní řešení; není tím závazně stanoveno, že musí být biokoridor široký právě tak, jak jej vymezuje napadené OOP. Navrhovatelka zároveň nesprávně interpretovala závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 22. 11. 2022, č. j. 59 A 26/2022-53. V tam posuzované věci totiž přezkoumával soud územní plán obce, která se odchýlila od ZÚR způsobem, že biokoridor vymezila *mimo koridor* zakreslený v ZÚR; vymezila ho tedy na jiných pozemcích, než na pozemcích, které byly dotčeny dle ZÚR. Nešlo tak o situaci, že by byl biokoridor vymezen v územním plánu užší, než jak jej upravovaly ZÚR (a že by snad takové zúžení bylo nepřípustné), ale že se obec odchýlila od trasy zakreslené v ZÚR. Soud pak v rozsudku sp. zn. 59 A 26/2022 zcela jasně uvedl, že „[z]přesnění vymezení trasy biokoridoru by mělo zahrnovat pouze takové úpravy trasy, které se budou překrývat s vedením biokoridoru podle ZÚR. Lze připustit, že bude biokoridor například užší nebo že se z trasy mírně odchýlí pouze v důsledku zpřesnění zákresu podle katastrální mapy, protože vymezení v ZÚR není z podstaty své podrobnosti natolik detailní a přesné. Nelze ovšem připustit, aby se za zpřesnění trasy považovala změna této trasy, tj. vedení biokoridoru zcela mimo pozemky předpokládané ZÚR, anebo vedení trasy přes tyto pozemky v podstatně větším rozsahu, nadto bez jasného vysvětlení.“ Není tak přílehavý závěr a předpoklad, který navrhovatelka dovozuje v odst. 9 repliky, že „biokoridor má být vymezen právě na Pozemcích a v takové šíř[i], jako to tato aktualizace vymezila.“ Konkrétní šířka biokoridoru je nadto otázkou proporcionality přijaté regulace, kterou se soud nemůže věcně zabývat při absenci předchozího podání námitek v průběhu pořizování ZÚR.
38. Nad rámec nutného odůvodnění lze ještě k případné šíři vymezeného biokoridoru uvést, že biokoridor je území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter síť [srov. § 1 písm. b) vyhlášky, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny]. Z napadeného OOP je zjevné, že byl biokoridor vymezen v maximální možné délce (8 km). Pakliže má biokoridor sloužit k migraci organismů mezi biocentry a současně je zřejmé, že je velmi dlouhý, lze důvodně předpokládat, že bude takový biokoridor vymezen i širší, než je metodikou povolená minimální šířka. Čím delší je biokoridor, tím širší by měl být, aby naplnil svůj účel a umožnil organismům migrovat. Biokoridor není zpravidla oplocené území, ve kterém by byl jasně ohraničen prostor pro (způsobnou) migraci organismů, ale jde o území, které by svou strukturou a charakterem mělo migraci (spíše chaotickým pohybem v území) umožňovat. Je pravděpodobnější, že organismy dokážou

využívat spíše širší biokoridor (s ohledem na jeho délku) a úspěšně migrovat, než úzký (40 m široký) a několik kilometrů dlouhý pruh. Biokoridor je určený pro migraci volně žijících živočichů, kteří nejsou a nemohou být nijak „cvičena“ k tomu, aby uměla využívat úzce vymezené prostory pro migraci. Proto musí být prostory pro migraci uzpůsobeny v maximální možné míře jejich přirozenému chování.

Vymezení biokoridoru na pozemcích navrhovatelky není srovnatelné s vyvlastněním

39. Navrhovatelka v návrhu uvedla, že je vážně omezena na svém vlastnickém právu k dotčeným pozemkům, přičemž rozsah omezení se blíží vyvlastnění. Napadeným OOP jí je znemožněno plně využívat zemědělskou půdu k zemědělským účelům a za současného zvyšování daní z nemovitostí bude vlastnictví dotčených pozemků pro navrhovatelku spíše ztrátové. Dále uvedla, že jí je napadeným OOP znemožněno jakékoli hospodářské využití dotčených pozemků, nemůže je tak využívat ani zemědělsky ani např. pro umístění fotovoltaiky a do budoucna jí je znemožněno, aby se, byť i jen část pozemků, stala zastavitelnou plochou. Navrhovatelka uvedla, že přibližně 1/3 pozemků pronajímá za účelem zemědělského využití s tím, že usiluje o to, aby mohla být zemědělsky využívána také další část pozemků, která je nyní zarostlá náletovými dřevinami, avšak pro nesouhlas města se toho zatím nepodařilo dosáhnout. Navrhovatelka má za to, že by část pozemků mohla být v budoucnu vhodná jako zastavitelná plocha, neboť pozemky přiléhají k již realizované zástavbě na severu i východě obce.
40. NSS v rozsudku ze dne 14. 12. 2022, č. j. 7 As 188/2022-32, uvedl, že „[s]těžovatelka v procesu přijímání změny územního plánu nevznesla výhrady, v nichž by namítala neproporcionálnost navrhovaného řešení. Námitky tohoto typu uplatnila až následně v žalobě. Tvrdí, že změna ve funkčním zařazení jejího pozemku a zřízení předkupního práva představuje zásah do jejího vlastnického práva srovnatelný s vyvlastněním. Stěžovatelka tak hájí svá práva zejména právo vlastnit majetek, a zpochybňuje věcné řešení zvolené v územním plánu ohledně budoucího využití jejího pozemku. Jedná se tedy o ‚ryzí‘ námitku mířící vůči proporcionalitě řešení týkající se konkrétního pozemku (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 Aos 3/2013-29). Takovou námitku musejí soudy z důvodů uvedených v předchozím odstavci bez věcného posouzení zamítnout, ledaže převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185, či ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 Aos 3/2013-29).“
41. Soud uvádí, že ZÚR jsou v rámci územně plánovacích nástrojů obecným nástrojem a míra možného dotčení na právech bude zpravidla nižší než v případě územního plánu. Ovšem NSS již v minulosti odmítl názor, že ZÚR nemají žádný dopad do právní sféry dotčených osob. ZÚR jsou totiž závazné pro další postupy v územním plánování a rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, č. 2552/2012 Sb. NSS). Je proto nutné zkoumat v kolizi stojící zájmy již v ZÚR. V procesu územního plánování je vážena řada zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí, které upřednostní některé zájmy před jinými, ale současně zachová ochranu základních práv před svévolnými a excesivními zásahy (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2023, č. j. 10 As 92/2022-86).
42. Jelikož navrhovatelka v průběhu pořizování napadeného OOP neuplatnila žádné námitky, musí se nyní soud zabývat intenzitou zásahu do práv navrhovatelky a posoudit, zda se jedná o zásah srovnatelný s vyvlastněním, který by odůvodňoval, že by se mohl zabývat posouzením proporcionality přijatého řešení. Zároveň soud upozorňuje na to, že nyní projednávaný případ není srovnatelný s věcí řešenou v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7

Aos 4/2012-31, ve kterém NSS dovodil výjimečnou možnost přezkoumávat proporcionalitu přijaté regulace v soudním řízení v situaci, kdy navrhovatel nepodal v průběhu pořizování OOP námitky. Tento závěr totiž NSS učinil ve velmi specifické a svou podstatnou jedinečné situaci; územní plán nově zavedl podmínku zachování průchodu na náměstí prolukou, která v důsledku devastace dřívější souvislé stavby vznikla samovolně. Pravidlo zavedené územním plánem ve věci řešené rozsudkem sp. zn. 7 Aos 4/2012 tak mířilo proti konkrétnímu pozemku a v podstatě se svým obsahem blížilo správnímu rozhodnutí o vyvlastnění. I proto měl tento akt včetně jeho proporcionality pořizovatel odůvodnit (srov. též rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35).

43. Soud nepřehlédl, že napadené OOP vymezuje plochy biokoridoru jako plochy s možností vyvlastnění, nicméně navrhovatelka nebrojí přímo proti této možnosti budoucího vyvlastnění, ale proti konkrétním omezením spojeným s funkčním využitím dané plochy jako biokoridoru, které považuje za srovnatelné s vyvlastněním. Soud tak v této souvislosti jen poukazuje na úpravu obsaženou v zákoně č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), která jednoznačně chápe vyvlastnění až jako poslední možnost, přičemž práva k pozemku či stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění musí být získána pokud možno dohodou (více srov. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010-65). O případném vyvlastnění by se teprve rozhodovalo samostatným rozhodnutím dle tohoto zákona, které je soudně přezkoumatelné a žalobkyně se proti němu případně bude moci bránit. Důsledkem přijaté regulace je tedy jen *možnost* pozemky vyvlastnit (při splnění všech dalších zákonných podmínek), a nikoliv *samo vyvlastnění* (resp. zásah s ním srovnatelný jako ve výše citovaném rozsudku č. j. 7 Aos 4/2012-31).
44. Ohledně konkrétního omezení vlastnických práv navrhovatelky pak nemá soud za to, že by byla vymezením biokoridoru na svých pozemcích omezena způsobem, který by se rovnal vyvlastnění; nejedná se o tak zjevný a intenzivní zásah do vlastnického práva jako v případě projednávaném NSS pod sp. zn. 7 Aos 4/2012. Sama navrhovatelka uvedla, že zemědělsky užívá toliko 1/3 dotčených pozemků, resp. je k zemědělským účelům pronajímá. V tuto chvíli přitom její vlastnické právo není nijak dotčeno, neboť ZÚR (a následně i územní plán) působí do budoucna. Účinnost ZÚR tak nemá za následek, že by navrhovatelka musela bezodkladně zahájit kroky k realizaci biokoridoru na svých pozemcích. Navrhovatelka tedy může pozemky užívat tak jako je užívá dosud. Nepřipadá sice v úvahu, že by na pozemky mohla umístit například fotovoltaiku nebo zástavbu s obytnými domy, ovšem takové stavby tam nemohla umístit ani před přijetím napadeného OOP, neboť je zde územním plánem vymezena plocha zemědělská, která není plochou zastavitelnou. Zároveň navrhovatelka sama připustila, že zbývající část pozemků, kterou zemědělsky nevyužívá a která je tvořena nálety, nemohla zemědělsky užívat ani před účinností ZÚR, neboť jí obec neumožnila dosáhnout změny využití dané plochy. Pak ovšem ale napadené OOP nemá na navrhovatelku v tomto ohledu žádný negativní vliv. Navrhovatelka není limitována užíváním části pozemků jako zemědělské plochy z důvodu, že ZÚR působí do budoucna a zároveň ZÚR neznamenaají pro dotčené pozemky prakticky žádnou funkční změnu. Ani nyní nebyly pozemky navrhovatelky zastavitelné (nemohla tak na ně umístit ani fotovoltaiku, ani žádnou jinou stavbu), pozemky jsou tvořeny náletem a zemědělsky je navrhovatelka obhospodařuje pouze v části. Navrhovatelka se dovolává výkonu vlastnického práva v rozsahu, v jakém jí nesvědčilo ani před přijetím napadeného OOP, z toho důvodu nemohl být tento rozsah práv navrhovatelky jakkoli dotčen, natož aby byl srovnatelný s vyvlastněním.

45. Jelikož nemá soud za to, že by míra dotčení vlastnických práv navrhovatelky byla srovnatelná s vyvlastněním, nemůže nyní přezkoumávat případnou proporcionalitu zvoleného řešení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud tak shrnuje, že ačkoli je odůvodnění změny vedení prvků ÚSES (biokoridoru) spíše obecné, tak není nepřezkoumatelné, neboť důvod změny vedení biokoridoru lze z napadeného OOP vyčíst, a zároveň míra podrobnosti, kterou navrhovatelka v odůvodnění požadovala (přesné odůvodnění vedení trasy přes její pozemky, variantní vedení biokoridoru, odůvodnění neponechání předchozího funkčního vymezení, odůvodnění nevynechání pozemku p. č. XC) by odpovídala rozsahu vypořádání případně uplatněných námitek. Jelikož ale navrhovatelka námitky v průběhu pořizování napadeného OOP nepodala, nemůže se takové míry podrobnosti odůvodnění nyní u soudu úspěšně dovolávat. Změnou vedení trasy biokoridoru zároveň nedošlo k porušení zásady kontinuity, neboť tato změna byla přijata z důvodu nápravy stávajícího vadného vymezení dílčích prvků ÚSES. Zároveň soud nevyhodnotil, že by omezení práv navrhovatelky v důsledku napadeného OOP bylo srovnatelné s vyvlastněním, proto nebylo přípustné, aby se soud zabýval námitkou proporcionality přijatého řešení.
47. Protože soud neshledal návrh důvodným, postupoval podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. a zamítl jej.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jde o vyšší územně samosprávný celek, který by měl disponovat dostatečným odborným a jiným zázemím k tomu, aby svá opatření obecné povahy v soudním řízení uhájil vlastními zaměstnanci. Pokud se tedy odpůrce nechal zastoupit advokátem, považuje soud s tím spjaté náklady za nedůvodně vynaložené.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu